

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: O. K.**, zastoupen JUDr. Martou Čihákovou, advokátkou, se sídlem Ústí nad Labem, Masarykova 43/1120, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 398/2004 - 18 ze dne 3. 11. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Martě Čihákové, **se** odměna za zastupování **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 398/2004 - 18 ze dne 3. 11. 2004, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 4073/VL - 11 - P08 - 2003 ze dne 30. 6. 2004, kterým stěžovateli nebyl udělen azyl.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že krajský soud posoudil případ v rozporu s platným právním řádem, přitom sám specifikuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel navrhuje zrušení napadeného usnesení (nesprávně přitom hovoří

o „rozsudku“, kterým byla jeho žaloba „zamítnuta“) a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný své věcné vyjádření k obsahu kasační stížnosti nepodal.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel napadl shora označené rozhodnutí žalovaného žalobou „formulářového“ typu, ve věcech soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu i jinak hojně používanou, v níž uvedl, že podává proti rozhodnutí žalovaného žalobu, přitom v místech, kam do předem předtištěného textu bývají vpisovány konkrétní žalobní důvody, byl vepsán text psaný azbukou v tom smyslu, že stěžovatel je z Ukrajiny a prosí o vyřízení jeho azylové věci. Krajský soud žalobu odmítl s poukazem na její neodstranitelný nedostatek, který měl spočívat v absenci žalobního bodu. Usnesení krajského soudu bylo stěžovateli doručeno dne 29. 11. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o důvody, o které stěžovatel svoji kasační stížnost opírá, pak podle obsahu kasační stížnosti o nich Nejvyšší správní soud uvážil takto: stěžovatel tvrdí, že krajský soud posoudil případ v rozporu s platným právním řádem, kromě toho sám stěžovatel uvádí výčet kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.; odmítl-li krajský soud stěžovatelovu žalobu, pak jediným skutkovým důvodem kasační stížnosti fakticky může být nezákonnost usnesení o odmítnutí žaloby. V takovém případě jde o kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. - tedy o jediné v úvahu přicházející ustanovení, které stěžovatel ve svém výčtu neuvedl. Nejvyšší správní soud vyšel z toho, že kasační stížnost byla stejně jako žaloba podáním „formulářového“ typu (soud se tak záměrně nezabýval nepřesnostmi pramenícími z „univerzální použitelnosti“ předem připraveného textu), stěžovatel jím nepochybně napadal dle jeho mínění nesprávnost odmítnutí jeho žaloby, přitom tak mohl činit toliko z toho důvodu, že pro odmítnutí nebyly splněny podmínky. Nejvyšší správní soud tedy přistoupil až na samu hranici příznivosti posouzení obsahu kasační stížnosti a dovedl, že stěžovatel skutečně míří na nedostatek podmínek pro odmítnutí jeho žaloby. Kasační stížnost tak Nejvyšší správní soud se zřetelnou dávkou velkorysosti považuje za přípustnou.

Nejvyšší správní soud tedy napadené usnesení krajského soudu přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a v mezích uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích již opakovaně uvedl, že neexistuje zákonná povinnost soudu v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je řízení o žalobě koncipováno (viz např. rozsudek č. j. 2 Azs 9/2003 - 40 ze dne 23. 10. 2003, judikát publikovaný pod 113/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud zároveň považuje za rozhodné, že ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. stanoví lhůtu pouze pro rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body, a tedy v souladu s konstantní judikaturou i pro doplnění žalobního bodu do podání, které dosud žádný žalobní bod neobsahovalo, nikoli však na odstranění jiných vad žaloby. Vady žaloby jsou přitom odstranitelné postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., podle kterého předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví

k tomu lhůtu. Nejde-li tedy o situaci, kdy podání neobsahuje žádný žalobní bod, a jde-li naopak o situaci, kdy žalobní bod je formulován nedostatečně přesně a podrobně, popř. chybí-li v žalobě jiné náležitosti než žalobní body či vymezení rozsahu napadení správního rozhodnutí, je soud povinen postupovat podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. a usnesením vyzvat podatele k opravě nebo odstranění vad podání tak, aby mohlo být věcně projednáno. Pouze v případě, že podání není ve stanovené lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat, odmítne soud usnesením řízení o takovém podání, přičemž o tomto následku musí být podatel ve výzvě poučen.

Nejvyšší správní soud tedy považoval za klíčovou otázku, zda v žalobě byl uveden žalobní bod či nikoli, neboť pouze v druhém případě se takový nedostatek žaloby stane po uplynutí lhůty stanovené v ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. neodstranitelným a krajský soud by tak postupoval správně, pokud žalobu odmítl. Pokud žaloba obsahovala toliko stěžovatelovo prohlášení, že „... podává žalobu ...“ a že navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, pak takové stěžovatelovo podání obsahovalo toliko ohlášení žaloby, v němž za situace, kdy takto ohlášená žaloba nebyla stěžovatelem doplněna ve lhůtě podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s., žalobní bod skutečně absentoval. Krajskému soudu tedy za této situace nelze ničeho podstatného vytknout, odmítl-li stěžovatelovu žalobu; bylo totiž na stěžovateli, aby svým žalobním bodem (důvodem nezákonnosti) sám determinoval rozsah přezkumu, jak jej měl krajský soud podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. realizovat, přitom neučinil-li tak stěžovatel v žalobě, nebyl rozsah přezkumu vymezen a soud jej tak nemohl uskutečnit.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již samostatně nezabýval návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 398/2004 - 32 ze dne 24. 1. 2005 byla stěžovateli ustanovena zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokátka JUDr. Marta Čiháková. Nejvyšší správní soud by mohl ustanovené advokátce přiznat odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, jak požadovala, toliko tehdy, pokud by s klientem uskutečnila první poradu (§ 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Tak se však nestalo, jak vyplývá z jejího sdělení, Nejvyšší správní soud nadto ani ze soudního spisu nezjistil uskutečnění žádného jiného úkonu, proto odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti ustanovené advokátce nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2005

č. j. 6 Azs 90/2005 - 45

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu